

Ergenekon, İkinci “Malta Sürgünleri” Olayı mı? (1)

İçeriği Yazan: [Emrah ÖZDEMİR](#) [1] Zaman: Cts, 27/03/2010 - 22:30

Geçtiğimiz günlerde, **Cumhuriyet Halk Partisi** Genel Başkanı **Deniz Baykal** “Malta sürgünleri yeniden Türkiye’nin gündemine geliyor. Türkiye’yi kendi amaçlarına hizmet eder noktaya sürükleyebilmek için, uydurma suçlamalar, dolayısıyla hesap sorabilmek için, yargılayacağız diye geçmişte İstanbul’u işgal eden yabancı gücün girişimiyle bu memleketin evlatları toplanmış Malta’ya sürgüne gönderilmiştir. En ağır suçlamalar ortaya atılmıştı. Daha sonra yargılamalardan hiçbir şey ortaya çıkmadı. Hepsi şerefli vatansever insanlar olarak topluma döndüler. Şimdi Türkiye tekrar böyle bir tabloya doğru sürüklenmek isteniyor. Bu manzara başka türlü izah edilemez.” diyerek

Sosyal Medya: [Facebook](#) | [Twitter](#)

“**Ergenekon süreci**”ni “**Malta sürgünleri**” olayına bağlayan (takip ettiğim kadarıyla) ilk siyasi lider olmuştur.

Siteden (**politikadergisi.com**) yaptığım giriş yazısında da belirttiğim üzere; konuyu daha önceden ele almayı düşünmekle birlikte, **Baykal**’ın grup konuşmasından sonra bu yazı dizisine başlamak da hem yazıya güncellik kazandırmış olacak, hem de gündemi anlamak adına yararlı olacaktır.

“Malta sürgünleri” olayı, aslında, **İstiklal Savaşımız** ve **Cumhuriyet tarihimizin** en önemli olayları arasındadır. İlginçtir ki böyle olmasına rağmen, ne sözlü anlatımlarda, ne ders kitaplarında ne de tarihçilerin çoğunluğu tarafından gereken ilgiyi görmemiştir. Hâlbuki Malta konusu, yalnızca tarih meraklılarının değil, tüm yurttaşların en azından genel bilgi olarak bilmesi gereken bir konudur. Bu konunun **Devrim Tarihi** derslerinde çok ayrıntıya kaçmadan, fakat önemli çizgilerinin vurgulanarak işlenmesi gerekmektedir. Ayrıca, konuyu duymuş olanların birçoğu da yanlış bilgiler / duyumlar taşımaktadırlar.

Konuya giriş yazımda da belirttiğim gibi, konuyu enine boyuna değil, ama konumuzla ilgili “öz”ünü yitirmeden doğru bir biçimde sizlere sunmaya çalışacağım.

Tarihteki ve günümüzdeki iki olayı ele aldığımız bu yazı, tarih yazısı değildir. Bazı önemli noktaları; benzerlik ve ayrılıkları ele almaya çalışacağız. Hatta bazen konunun dışında hafif gezintiler bile yapabiliriz. Bu bir “tekerrür mü, değil mi; tekerrürse ne kadar?” yazısı olarak nitelendirilebilir.

Ele aldığım bu konuda en sık yararlandığım kaynağın yazarı, ehil bir tarihçi ve diplomat **Bilâl Niyazi Şimşir**’e de hem kendi adıma, hem ulus, hem de bilim adına teşekkürlerimi sunmayı borç bilirim. Lafazan, yalancı “**tarih tahrifçileri**”nin bolca olduğu ülkemizde, **Şimşir** gibi önemli yazarların bulunması da bizim için şanstır, diyebilirim.

* * *

30 Ekim 1918’de I. Dünya Savaşı’ndan yenik ayrılan Osmanlı adına, Bahriye Nâzırı **Rauf Bey** (Orbay) bir “ateşkes” antlaşması imzalamıştı: Mondros Ateşkes Antlaşması.

Antlaşma, çoğumuzun bildiği birtakım ağır maddeler de içeriyordu; fakat bugün

oradan oraya gidip protokollere (kim için imzalandığını daha önce söylemiştik) imza atan Dışişlerimiz gibi **Rauf Bey** de iyimser duygu ve düşünceler içindedir:

“Evet, yaptığımız mütareke umudumuzun üstündedir. Devletin istiklâli, saltanatın hukuku, milletin onuru tümüyle kurtarılmıştır.” (Yeni Gün; 2 Kasım 1918)

Gerçi aynı **Rauf Bey**, işgaller başladıktan sonra; *“Mütarekenin mürekkebi henüz kurumadan Fransız, İtalyan ve İngilizler, İstanbul’da bir sömürge havası yaratmaktan geri kalmadılar.”* diyerek dert de yanmıştır.

Daha sonra **Mustafa Kemal**’in hareketinin önemli isimlerinden olan **Rauf Bey** de günü geldiğinde “cadı avı”nın kurbanı olacaktır, **2776 Rauf Bey** olarak. (2776 gibi kodlar, sürgüne gider kişilere İngilizlerce verilen sürgün numarasıdır.)

Neyse, **Mondros** ve **Rauf Bey** faslını kısa tutalım; asıl konumuz başka.

* * *

Suçlamalar Neydi?

Birtakım İttihatçılar ve komutanlar fişlenmeye başlanmışlardı. İngilizlerden de yavaş yavaş istekler yapılmaya başlanacaktır. Toplum nezdinde etkisi olan, gücü olan insanlar suçlanmaya başlanacaktır. Suçlamalar üç başlıkta toplanıyordu: **1)** Mondros’un hükümlerine karşı gelmek / hükümleri uygulamamak, **2)** İngiliz tutsaklara kötü davranmak, **3)** Ermenilere karşı “kırım” yapmak (sonradan uydurulan suçtur bu da).

1919’a girildiğinde artık kılıçlar çekilmeye başlamıştır. İngilizlerin gözünde **İttihatçılar**, direniş gösterebilecek örgüt olarak görünmektedir. Tutuklamalar, zaten Ermeni devletinin (soykırım bahane) kurulmasına engel olabilecek ve Anadolu’da direnişi örgütleyebilecek önemli kişileri durdurmak veya İngilizleri geçmişte kızdırmış olan birtakım asker / siyasetçilerden öç alınması anlamına geliyordu, gerçek anlamda. **Amiral Calthorpe**’un yazdıklarından çıkan birinci amaç şudur: *“... Ermenilere saygı gösterilecek, Mütarekenin uygulanması kolaylaşacaktır.”* İkinci olarak: *“... bu yeni eylem, Türklere yenilmiş olduklarını en iyi biçimde anlatacaktır.”* diyerek gözdağı vermiş olduğunu gösteriyor ve sonra ekliyor: *“...yoksa, cezalandırılması gereken herkesi yakalamak büyük iştir.”* Bu noktada akla

Montesquieu’nun “Bir kişiye yapılan haksızlık, topluma verilen bir gözdağıdır.” sözü geliyor. Günümüze baktığımızda da yine bir şeyler anlatmaya çalışanlar mı var, demekten kendimizi alamıyoruz.

Tutuklamalardan önce İstanbul’daki **İngiliz Yüksek Komiseri Amiral Calthorpe**’un 2 Ocak 1919’da Londra’ya çektiği telgrafa bakarak, tutuklamaların hangi mantıkta yürüyeceğini anlayabiliriz:

“... Kendileri aleyhinde delil bulunduğu sanılan kimselerin hemen yakalanıp Müttefik askeri makamlarına teslimini isteme yetkisinin bana verilmesi, en etkin çare olacaktır, kanısındayım.”

Olaylar böyle gelişmiştir. Birincisi, o tarihte henüz işgal altında bile olmayan İstanbul’da suçlu kişileri yakalatmak yetkisini Londra’dan istemekte; ikincisi, delil bulunduğu “sanılan” kişilerin tutuklanmasını istemektedir. **Sanılan!..** “İddiaya göre”, “ileri sürülen”, “...’nın haberine göre” vb. sözleri çağırıyordu mı?

Padişah Vahidettin’in Korkusu ve İşbirlikçiliği

Amiral Calthorpe, Tevfik Paşa hükümetinin Dışişleri Bakanı olan **Mustafa Reşit Paşa** ile 7 Ocak 1919’da yaptığı görüşmede hükümetinin bu suçluları en sert biçimde cezalandırmaya kararlı olduğunu belirtmiş, **Reşit Paşa** da yanıt olarak, *buna sadece İttihatçıların karşı olduğunu; Türkiye kamuoyunu arkasına alan hükümetin biraz zaman tanınırsa suçluları gerektiği gibi cezalandıracağını ve “İngiltere’ye güvenebileceğini umduğunu”* söylemiştir. İşin ilginç yanı İngilizlerin “**kırım**” sözüne de itiraz gelmemiştir henüz, çünkü düşman ortaktır: **İttihatçılar!**

Padişah Vahidettin de İngilizlerden medet ummakta ve günümüzde de bazı olayları bize anımsatacak bir konuşma yapmıştır, **Calthorpe**’la. **Amiral**’in hükümetine gönderdiği mesajdan kesitler:

“(Padişah Vahidettin) ... uzun zamandan beri, aslında 1908’den beri, İttihat ve Terakki Komitesi’nin hafiyeleriyle sarılmış olduğunu, onlardan çok çektiğini söyledi. Kendisi her zaman İngiliz taraftarı olmuştur. Şimdi de bütün umudunu İngiltere’ye bağlamaktadır.”

“...İngiltere’nin arzulayacağı her kişiyi, yine İngiltere’nin arzusuna göre, yakalatıp cezalandırmaya hazırdır. Ancak (buraya dikkat) geniş ölçüde bir eyleme geçince ihtilal olacağından, kendisinin belki de devrilip öldürülebileceğinden korkmaktadır.”

Yani koskoca **Devlet-i Âliye Osmaniye**’nin son padişahı böylesi bir onursuzluk yapmıştır. Milleti (*gerçi milletin koyun sürüsü olduğunu söylemiştir başka bir fırsatta*) bunca ateş içindeyken, sarayı düşünse iyi! Kendi geleceğinin derdine, hem de büyük önderlere hiç yakışmayacak bir biçimde “can” derdine düşmüştür. **Fatih Mehmet** nerede, **Vahidettin** nerede?

Diğer yandan, çok ilginç bir biçimde, Padişah da aynı günümüzdekiler gibi “ihtilal korkusu” yaşamaktadır. Yandaş basın, **Ergenekon** diye yakıştırdıkları örgütü **İttihat ve Terakki**’ye dayandırmakla kendilerine **Vahidettin** ya da **Damat Ferit** rolü biçtiklerinin de farkında mıdırılar acaba?

Mesajın İngiliz Dışişleri Bakanlığı’ndan gelen 25 Ocak tarihli yanıtını da görelim:

*“Padişah, İttihat Komitesi’ne karşı fazla bir şey yapabilecek güçte değildir. Bu işleri biz elimize alabilirsek kendisi, halkının büyük nefretinden kurtulacaktır; daha sonra da **işimize yarayan** bir dost olabilir.”*

Vahidettin korkularını göstermeyi sürdürüyor. 21 Ocak’ta da yakında sadrazam olacak olan eniştesi **Damat Ferit**’i İngiliz temsilcisi **Mr. Hohler** ile görüşmeye gönderir. **Hohler**’in görüşmeye ilişkin Londra’ya Foreign Office’e aktardığı mesajda Padişahın suçluları cezalandırmak için daha enerjik bir kabine kurulacağını söyledikten sonra, *“Padişah, bu yüzden kendi görüşlerini paylaşımlara karşı bir patlamadan korkmaktadır. Böyle bir patlamada İngiltere’nin tutumunun ne olacağını bilmeyi arzu etmektedir.”* denilmektedir. Anlayacağınız **Vahidettin** muhtelif aralıklarla İngilizlerin güvenini sınavı durmaktadır. Bizimkilerde de var mıdır böyle şeyler? Umarım, yoktur.

İngiltere’den resmi istek gelmeden ilk tutuklamalar başlıyor, İngiltere’ye yaranmak için olaylar ballandırılarak anlatılıyor, sayılar şişiriliyordu.

İngilizler Londra’da karar alıp “subaya hakaret” şeklinde bile suç içeren madde oluşturacaklardır. Bu maddeyle “yan baktın” cezası bile verilebilir. Padişah ve Hürriyet-İtilafçılar, İttihatçılara ceza kesmeye çalışırken İngilizler bir milleti tam sömürge yapmaya çalışmaktadır.

“Birileri” de 28 Şubat rövanşı alıyorum, diye **NATO**’ya mesafeli olduğu bilinen komutanları içeri alarak olayları **“birileri”**ne ballandırarak anlatıyor olabilir mi? Yok canım... Sömürge miyiz biz?

Alemdar Gazetesinde İlginç Haber:

İstiklal Savaşı’ndan sonra “Yüzellilikler” listesine girecek olan **Refii Cevat** (Ulunay)’ın sahibi olduğu **Alemdar** gazetesi Milli Mücadele ve bağımsızlıkçılığa karşı, İngilizci bir İstanbul gazetesiydi. Bildiğim kadarıyla **Attilâ İlhan**’ın terimleştirdiği, basına karşı “Mütareke basını” diye yapılan suçlamaları duymuşsunuzdur; işte gerçek anlamda Mütareke basını, Alemdar gibi basın organlarıdır. Konumuz bu olmadığı için kısa tutacağım.

23 Ocak 1919’da “**ricali siyasi**”den on kişi diyerek Padişah’a bir bildiri sunulmuştu. Bildiri haberinin yayımlandığı gazete ise **Alemdar** idi. Haberde **İstanbul’un yeniden Türklere bırakılması ve Müttefiklerce verilen kararların değiştirilmesi için, “suçlu” diye anılan** (artık milliyetçi anlayabilirsiniz) **kimselerin cezalandırılmasının gerektiği** belirtiliyordu. Ne garip, değil mi? Yani tek engel olarak milliyetçiler görünmektedir. Bugün de Türkiye’nin önündeki tek engelin Ergenekoncular olduğunu söyleyenler gibi...

Bir gün sonra ise Hürriyet ve İtilaf Partisi, yayınladığı bildiride hükümeti ağır davranmakla suçladı. Bazen “bir takım” basının hükümete “gaz vermeye” çalıştığı yazıları görünce ilginç geliyor mu? Gelmessin; dahası var: Birazdan anlatacağımız geniş çaplı avdan sonra bile Alemdar’ın sahibi **Refii Cevat**, 2 Şubat’ta kaleme aldığı yazısında operasyonu övmekle birlikte “Hepsi bu kadar mı?” demekten kendini alamıyor. **Yunus Nadi** ise **Refii Cevat**’ın bu yazısından bir gün önce kaleme aldığı yazısında *işe siyasetin karıştığını, tutuklamaların pek açık olmadığını belirterek, hükümete adaletten ayrılmamalarını* salık veriyor. **Yunus Nadi**’nin bu sözü de tanıdık geliyor kulaklara. Anlamışsınızdır.

Esasında o güne kadar birçok tutuklama yapılmıştı; fakat bakan, başbakan (sadrızam) düzeyindeki isimlerin alınmasını istiyordu yandaş basın. Bugün arada, Genelkurmay başkanlarına ve eski cumhurbaşkanlarına yöneltmeye çalıştıkları gibi.

Gelelim Malta sürgünlerinden önceki “toplama kampı”na...

Bekirağa Bölüğü “Toplama Kampı”

Tutuklamalar ve Malta'ya sürülmeler, bizim Ergenekon gibi parça parça olmuştur. Osmanlı'dan İngilizlere verilen bilgilere göre, ilk siyasi tutuklama 5 Ocak 1919'da Kırklareli Mutasarrıfı **Hilmi Bey**'in tutuklanarak Bekirağa Bölüğü'ne yollanmasıyla yapılmıştı. Daha sonra Çorum Jandarma Komutanı, Trabzon Gümrük Memuru gibi unvanları olan kişiler içeriye alınır. Yüksek Komiser'den 7 Ocak günü sert bir mesaj gelir: *İyi niyet yetmez, sonuç istiyoruz.* O gün Boğazlıyan Kaymakamı **Mehmet Kemal Bey** de bölüğe alınır. Sivil memurlar, filan derken, yüksek amirlere gelir sıra: (eski) Sivas Valisi, e. Musul Valisi, başka bir eski Sivas Valisi, Bursa Valisi de tutuklanır. 29 Ocak'ı 30'una bağlayan gece ise 27 kişi tutuklanarak büyük bir insan avı yapıldı. O “dalga”da tutuklananlar arasında Gazeteci **Hüseyin Cahit** (Yalçın), **Ziya Gökalp**, eski İçişleri Bakanı **İsmail Canbulat**, **Kara Kemal**, **Hüseyin Kadri** gibi çok önemli kişiler vardı. **Amiral Webb** tutuklamaları “*bu zamana dek gerçekleşen en sevindirici olay*”, **General Milne** de “*İstanbul'da siyasi durum düzeldi.*” sözleriyle değerlendirmiştir. Ocak ayındaki üst düzey tutuklu sayısı 40'ı bulmuştur. Memur gibi ikinci derece tutukluların sayısı ise bilinmemektedir.

Hüseyin Cahit'in evinin basılması da gözümüze başka şeyleri getirmiyor değil. Adı geçen gece yarısı, **Hüseyin Cahit**'in evi sanki terörist avlanacakmış gibi basılmıştır. Süngülü askerlerle birlikte sabahleyin götürüldü. Bu **Hüseyin Cahit** dediğimiz kimse, ordu komutanı değildir, Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti Başkanı değildir; yalnızca gazetecidir. Demek ki bazı hareketler, o zaman da bu zaman da öç alınma duygusuyla ve özellikle yapılıyor. **Hüseyin Cahit**'e baktığımızda 44-45 yaşlarında o aralar. Peki, 80 küsur yaşındaki **İlhan Selçuk**'un evinin sabahın 4'ünde basılması tarih kitaplarında nasıl geçecek?

Malta sürgününe giden yoldaki süreci tam anlamıyla tarihsel olarak anlatsaydık, Fransız-İngiliz sürtüşmesini, **Mustafa Kemal'in** İtalyanlarla yaptığı stratejik ortaklığı vs. anlatırdık. **Tevfik Paşa hükümetinin** Ermeni konusuyla ilgili savaşa girmemiş ülkelerden tarafsız yargıç istemesi ve İngilizlerin olaya engel olması, çok önemli bir konudur. **Tevfik Paşa**'nın yaptığı en doğru hareketi de İngilizler engellemesini bilmiştir. Biz konumuzla ilintili kısımları anlatmayı sürdürelim.

Bir Kaçış ve İntihar

İlk tutuklulardan olan Diyarbakır Valisi **Dr. Reşit Bey** İttihat önderlerindendir. “Suç”u Ermenilere kırım yapmak ve mallarını yağma etmektir. İngilizlere göre idam edilmesi gerekenler listesinde bulunan Dr. Reşit Bey, -nasıl olduğu tam bilinmese de- 25 Ocak'ta Bekirağa Koğuşundan kaçır. Hükümetin dostu gibi görünen İngilizler sert çıkar: “...*Bu yalnız Türk hükümetine değil, aynı zamanda İtilaf devletlerine karşı bir meydan okumadır... .. Reşit Bey'in kaçışını küçük memurlara bağlamak*

yararsızdır. Bu bir Türk oyunudur, hükümet üyelerinin kendileri de sorumluluktan kurtulamazlar...” Yüksek Komiser İngiltere’ye çektiği telgrafta ise bu olaydan sonra Padişahın iyice ürkeklediğini, kendisini desteklemek gerektiğini söyler.

Polisler ve **Reşit Bey**’in mektubundaki ifadeyle “*Ermeni tazıları*” İngilizlerin kendilerine hakaret saydıkları bu olayı kapatmak için her yerde seferber olmuşlardır. Reşit Bey, sonunda saklandığı yerden çıkınca, yakalanması kolay olur. Beşiktaş civarında yakalanan Reşit Bey, tabancasını kafasına dayayıp intihar eder. Cebindeki mektupta şunlar yazılıdır:

“... Muhafız Paşa ile Polis Müdürü bütün şiddet ve kuvvetleriyle beni arıyorlar. Ermeni tazıları da bunlara katılmışlar. Bazı dostlarımın ihmali programımı sekteye uğrattı.

Yakalanıp hükümetin oyuncağı, düşmanlarımın eğlencesi olmamak için son dakikada intihar etmek fikrindeyim...

...Sizi milletim için ihmal ettim. İstikbalinizi düşünemedim. Herkes beni Ermeni malı ile zenginleşmiş biliyor. Halbuki sizi temini maişetten (geçiminizi sağlamaktan) aciz bırakıyorum. Bu da talihin cilvesi...”

Gerçekten de **Dr. Reşit Bey**, Ermeni malını yağma etmiş filan değildi. Mektupta da açık görüldüğü gibi ailesinin geleceğini bile güvenceye alamamıştı. Onuruna yedirememişti işte İtilafçıların ve İngilizlerin elinde oyuncak olmayı...

Hemen günümüze dönüyoruz. **Yarbay Ali Tatar**, polisler onu ikinci defa tutuklamaya geldiklerinde intihar etmişti. Sonra “belge” dedikleri kâğıttaki elyazısının da imzanın da **Ali Tatar**’a ait olmadığı saptandı. **Ali Tatar** ne için intihar etti: Onur. Uyuşturucu filan da dediler, ama kanlarında o da çıkmadı. Kim verecek **Yarbay Tatar**’ın hesabını, derken; kamuoyu oluşturmakta ve kitleleri güdümlene konusunda o zamankinden çok daha başarılı ve etkin olan “**yandaş basın**” **Ali Tatar**’ın ölüsüne DHKP-C’den filan başlayarak askeri personelle “büyükler” arasında köprü oluşturmaya kadar 11 suç yapıştırmayı başardı.

Kara Listeler

“Kara liste” (Black list) deyimi İngiliz belgelerinde ilk kez 17 Ocak’ta geçmiş, ondan sonra sürekli kara liste hazırlanıp gönderilmiş hükümete. Kara listelerin çoğunu kim hazırlıyordu dersiniz: Rum ve Ermeni ayrılıkçılar, İngilizci Türkler.

Bugünkü listeleri kim hazırlıyor dersenez; PKK’lılar, İslamcılar, Amerikancılar, olabilir mi?

“Suçlu” Türklerin aleyhinde kim tanık oluyordu dersiniz: Toplama, yalancı tanıklar. **Dr. Sironyan** adındaki bir Ermeni, Türklerin Kut’el-Amara’da İngiliz tutsaklardan 23 *astsubay ile birçok eri sünnet ettiklerini* ileri sürer. İşin garibi kayıtlara girer bu sav. Aynı isim, **Ali İhsan** (Sabis) **Paşa**’nın da *Ermenilerden 120 araba dolusu nadide halı toplatıp İstanbul’a yolladığını, bunların parasıyla Bebek’te iki adet yalı aldığını* bile söyler. Asılsız iddialar! Mesela, **Aram Forbikyan** ve **Agop Terzi** adındaki iki Ermeni, hem Ankara Savcısı, hem Kırşehir Mutasarrıfı, hem İzmir Lisesi Müdürü hakkında tanıklık yapmışlardı. Haydi, yaptı diyelim; işin ilginç, bu görevliler, bu suçlamalara dayandırılarak mahkûm da edilmişlerdir.

Bugün birkaç PKK itirafçısına ve gizli tanığa dayanarak koca komutanları, başsavcılarını mahkûm etmeye çalışan zihniyetle, bu eylemler arasında bir koşutluk var mı?

Bilgi olarak geçelim: **Mustafa Kemal** de Samsun’a çıkmadan 80 gün kadar önce (28 Şubat 1919) İngilizlerin kara listesine girmiştir. **Mustafa Kemal** konusunu fırsat olursa başka bir şekilde açarız. Sadece **Mustafa Kemal Paşa** değil elbette; **İsmet Paşa**, **Kâzım Karabekir Paşa** gibi birçok önemli isim de listeye girmiştir.

Yazı dizisinin ilk bölümünü **Tevfik Paşa hükümeti**yle sonlandırıyorum. Bir dahaki bölüme **Damat Ferit Paşa kabinesinin** neler yaptığıyla başlayacağız, umarım.

Bir konuyu açıklığa kavuşturmakta yarar var. Bakınız; İttihatçılar içinde, yani Malta sürgünleri içinde de suçlular olabilir. Toptan hüküm vermenin bize yakışmayacağı gibi, toptan aklayıcı bir role girmek de bize yakışmaz; fakat sorun, suçluların kim tarafından, nasıl ve ne amaçla yargılandığıdır. İnsanlar toplama kamplarına doldurularak, yabancı güçlerin isteğiyle, gece vakitleri evlerinden alınarak (topluma mesaj verilerek) yargılanamazlar. İhtilalci Ankara hükümeti de bunu ulusal bir onur meselesi yapmış, sürgünlerin tamamını konu edinmiş ve görüşmeleri hep bu çizgide sürdürmek istemiştir. Bakmayın siz **Ayşe Hür**’ün İngilizleri savunan, Ankara hükümetini yeren yazısına. **Bekir Sami Paşa**, Ankara’nın bazı konulardaki ödünsüz politikasına uymadığı için görevden alınmıştır.

Meseleyi daha net anlayabilmişsinizdir, umarım.

(Sürecek...)

Emrah.Ozdemir@PolitikaDergisi.com

[Bu yazı, Politika Dergisi Sayı 20’de yer almıştır. Tüm fazladan özellikleri ile özgün sayıyı indirmenizi salık verimiz. Sayı 20’yi indirmek için [buraya tıklayınız.](#) ^[2]]

Devam Eden İçerik: [Ergenekon, İkinci "Malta Sürgünleri" Olayı mı? \(2\)](#) [3]

Yorumlar

- [İç Siyasa](#) [4]
- [Tarih](#) [5]

Kaynak URL (04/05/2024 - 01:00 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/ergenekon-ikinci-%E2%80%9Cmalta-surgunleri%E2%80%9D-olayi-mi-1>

Bağlantılar:

- [1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/emrah-ozdemir>
[2] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD20.zip>
[3] <https://www.politikadergisi.com/makale/ergenekon-ikinci-malta-surgunleri-olayi-mi-2>
[4] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>
[5] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>